

Gárdos Ferenc Unokájával

Ez egy nagyon kedves kép, a férjem [Gárdos Ferenc] utolsó képe az ötéves unokájával, Szendy Barbarával. Ez itt, a lakásban, a Damjanich utcában készült. 1945-ben házasodtunk össze, és nagyszerű harmincöt évet éltünk együtt. Remek férj és apa volt. A háború viszontagságai, a munkaszolgálat után sikerült jól elhelyezkednie. Könyvelői képesítését jól kamatoztatta. Először a KISOSZ-nál, a Kiskereskedők Országos Szövetségénél volt könyvelő, majd 1955-ig dolgozott a Begyűjtési Minisztériumban, az Élelmezési Minisztériumban, a Földművelési Minisztériumban, a Belkereskedelmi Minisztériumban -- ahova a főosztály ment, oda ment ő is. Aztán a SZÖVOSZ-nál volt, ahol szépen haladt előre. Osztályvezetőnek nevezték ki, és ott volt 1980-ig. A Kádár-korszakban nyugalmas élet volt. Lehetett tervezni, hogy most tizenkét hónapos részletre veszünk egy asztalt, egy hűtőszekrényt. Szépen és tisztességesen meg tudtunk élni. A Kádár-korszakban nem észleltünk már antiszemitizmust. Akkor már kezdtünk újra a vallással is foglalkozni. Más volt az élet, mint azelőtt, mert akkor egész más volt a kormány. Más lett a hitközség is. Nem volt annyi furkálódás, nem volt kenyérharc. Akkor már el is jártam a hitközségbe. Én a Bethlen térbe jártam és járok, de nem rendszeresen péntekenként, csak az ünnepekre. Aztán jártam egy csomószor, amíg jobban tudtam mozogni, a Dohány templomba. Azt nagyon szerettem, amikor a Frédi [Schőner Alfréd] volt a Dohány templomban a főrabbi.